

Arrest

nr. 170 755 van 28 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tsjechische nationaliteit te zijn, op 11 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 april 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 28 april 2016.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BUGGENHOUT, die *loco* advocaat J. BELDÉ die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 augustus 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 4 augustus 2015.

De Raad stelt vast dat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten geen middel wordt aangevoerd. Het beroep komt in deze mate dan ook onontvankelijk voor.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 28 april 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 2 juni 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 april 2016 opgenomen grond, verwijst zij naar het verzoekschrift.

De verwerende partij volgt de Raad.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts verwijst naar haar verzoekschrift. Hiermee brengt zij dan ook geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten reeds in de beschikking van 14 april 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is, daar waar het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 14 april 2016, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt, met betrekking tot de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, het volgende gesteld:

“Met betrekking tot de aangevoerde schending van de “Wet 15/12/1980” en van “het beginsel van behoorlijk bestuur” laat de verzoekende partij na aan te geven welke bepaling van de vreemdelingenwet en welk beginsel van behoorlijk bestuur zij wenst in te roepen. Het enig middel komt in deze mate onontvankelijk voor.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze artikelen schendt. Ook in deze mate komt het enig middel onontvankelijk voor.

De verzoekende partij stelt verder dat er sprake is van een slecht gemotiveerde beslissing en een inbreuk op artikel 50 van het vreemdelingenbesluit.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 50 van het vreemdelingenbesluit betoogt de verzoekende partij vooreerst dat de wet aangaande het bewijs van de reële kans op tewerkstelling geenszins vereist dat men daadwerkelijk aan de slag kan, dat het voor zich spreekt dat, indien men na een sollicitatie niet in dienst wordt genomen, het gesprek niet goed is verlopen en dat derhalve van haar niet verwacht kan worden dat zij volstrekt evidente en nutteloze informatie aan het dossier toevoegt. De Raad wijst erop dat overeenkomstig het relevante artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit - waarnaar in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen -- het bewijs van een reële kans op tewerkstelling moet worden geleverd, waarbij rekening wordt gehouden "met de persoonlijke situatie van de betrokkene, zoals behaalde diploma's, eventuele gevolgde of voorziene beroepsopleidingen, en duur van de werkloosheid". De gemachtigde is in de bestreden beslissing van oordeel dat de verzoekende partij niet overtuigt op het vlak van de tweede voorwaarde. Hij verwijst naar het feit dat de verzoekende partij sinds december 2014 niet meer tewerkgesteld is geweest en dat nergens uit het dossier blijkt welke concrete stappen ze heeft ondernomen om opnieuw werk te zoeken, er een vacature werd voorgelegd waarbij door de betrokkene werd geschreven dat ze daarop solliciteerde, maar er niets is bijgevoegd waaruit zou moeten blijken hoe het sollicitatiegesprek is afgelopen, en dat het niet is omdat men solliciteert, dat men ook werkelijk aan de slag kan. Tevens gaat de gemachtigde in op het feit dat uit het CV van de verzoekende partij blijkt dat zij het Nederlands amper beheerst en stelt hij dat het buiten kijf staat dat dit voor eventuele toekomstige werkgevers ook een struikelblok zal zijn en dit haar kansen op de Belgische arbeidsmarkt geen goed doet. Hij besluit dat de verzoekende partij derhalve onvoldoende bewijs van haar reële kans op tewerkstelling heeft geleverd. Met haar betoog geeft de verzoekende partij weliswaar te kennen het niet eens te zijn met deze motivering, maar zij betwist ermee de vaststellingen met betrekking tot de sollicitatie en haar CV niet en laat na aan te tonen dat de gemachtigde op basis van de door hem aangehaalde elementen niet tot zijn besluit kon komen. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat uit de voormelde bepaling van het vreemdelingenbesluit geenszins blijkt dat "de wet" slechts zou vereisen dat informatie met betrekking tot "beroepsopleidingen, duur werkloosheid" wordt voorgelegd. De Raad stelt verder vast dat er - in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij beweert - wel degelijk werd gemotiveerd omtrent de eerdere tewerkstelling(en). In de bestreden beslissing kan immers op eenvoudige wijze gelezen worden dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met een eerdere arbeidsovereenkomst en eerdere loonfiches, met een raadpleging van de DOLSIS-databank waaruit blijkt dat de laatste dag van tewerkstelling van de verzoekende partij plaatsvond op 29 oktober 2014 en met haar CV. De verzoekende partij laat na aan te tonen - mede gelet op hetgeen het hoger aangehaalde artikel 50, § 2, 3° van het vreemdelingenbesluit bepaalt - op grond waarvan het gegeven dat zij in het verleden reeds heeft gewerkt, het bewijs zou kunnen of moeten vormen van een reële kans op tewerkstelling.

Waar de verzoekende partij stukken toevoegt aan het verzoekschrift die zouden bewijzen dat ze succesvol solliciteerde en terug aan de slag kan bij de fruitpluk, stelt de Raad vast dat deze stukken slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep werden voorgelegd en bovendien dateren van na de bestreden beslissing. Zodoende kan de gemachtigde niet verweten worden ermee geen rekening te hebben gehouden. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om de thans voorgelegde stukken in de plaats van het bestuur te beoordelen.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing slecht gemotiveerd zou zijn of dat een schending van artikel 50 van het vreemdelingenbesluit zou voorliggen.

Het middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond."

Ter terechtzitting van 2 juni 2016, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 14 april 2016 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 Gezien de verzoekende partij ter terechtzitting slechts verwijst naar haar verzoekschrift, brengt zij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden reeds in de beschikking van 14 april 2016 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gerichte middel, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond is.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is onontvankelijk en de verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE